

denne Ret fandt jeg i Nødværgeretten og den fuldkomne Ret for Brugeren til at værne om Freden paa hans Jord, uden hvilken Ret Brugsretten, den fuldkomne Brugsret, vilde være en Illusion. Jeg maa nemlig tilstaae, at jeg, naagtet jeg har hørt meget lovlærde Mænd udtale den Mening, at Jagtretten efter sin Natur nærmest knytter sig til Eiendomsretten over Grunden, desnaagtet just paa Grund af Brugsrettens Natur maa være af den Mening, at den nærmest er knyttet til Brugsretten over Grunden, en Mening jeg har hørt fuldt saa skarpsindige, skjøndt vel ikke saa lovlærde, Mænd udtale. Nu er der vel sagt, at Jagtretten efter Lovgivningen er knyttet til Eiendomsretten over Grunden, men jeg kan ikke erkjende, at Lovgivningen her har fulgt det rigtige Princip, og derfor har jeg søgt at faae det forandret. Det kan altsaa aldrig være en Indvending imod dem, der paastaae, at Brugsretten bør være Basis for Jagtretten, at Eiendomsretten er det efter Lovgivningen, thi netop denne Lovgivning er det, som man, fordi den er stridende imod Sagens Natur, vil have forandret. Iøvrigt er det meget mærkeligt, at Forfatteren af Regjeringsudkastet til nærværende Lov synes at have været hildet just i bemeldte saakaldte Bildfarelse med Hensyn til Jagtrettens Forhold til Brugsretten; thi § 7 gaar jo virkelig ud fra det Princip, at Jagtretten egentlig hører til Brugsretten, naar der der foreskrives, at det skal formodes, at Jagtretten er indbefattet under Brugsretten, naar ikke det Modsatte ved Overdragelsen udtrykkelig er fastsat. Det er altsaa vistnok en ret vel begrundet Mening, at Jagtretten nærmest hører til Brugsretten, siden den titter frem, selv hvor det modsatte Princip i strengt Genhold til den tidligere Lovgivnings Anskuelse gjennemføres saa vidt, at Jagtretten skulde kunne fordres indløst af Grundeieren, hvor den ikke hidtil har været forenet med Eiendomsretten over Grunden. Men hvorfor kan man da ikke lige saa godt, som man siger, at den Eier, som ikke har Jagten, skal have Ret til at faae denne afløst, sige, at ogsaa Brugeren skal kunne fordre den afløst? Der er sagt, at, naar Brugeren ikke er jagtberettiget ifølge den oprettede Contract, skal man tage sig jagt for

at give Løse, som kuldkaste sige bestaaende Contracter; men kan ikke accurat det Samme siges med Hensyn til Eieren af Grunden, som har kjøbt den, uden tillige at have erhvervet Jagtretten? Er her ikke Anledning til den samme Betragtning, og er her ikke samme Anledning til at fordre, at Afløsning her ikke skal finde Sted? At den her er i Conseqvents af Jagtrettens Grundprincip, har dog Intet at bethyde, naar dette Grundprincip, som jeg har søgt at vise, ikke er det rette. Jeg troer saaledes, at det foreliggende Lovudkast, trods alle dets Bestræbelser efter at være consequent, bliver inconsequent og kommer tildeels i Strid med sit eget Princip. Men jeg troer fremdeles, at der er en anden Anke, som kan reises imod denne Lov, men den er idag saa vidtløftigt debatteret i Anledning af det af 2 ærede Medlemmer (Treschow og Stampe) stillede Endringsforslag, at jeg kun ganske kort skal opholde mig derved. Man siger, at fra Jordbrugers Standpunkt er der gjort store Fremskridt til det Bedre, men naar man saa nærmere skal forklare, hvori dette Fremskridt bestaaer, saa svares der: Jo, fordi den hele ældre Jagtret er ved denne Lov blevet saaledes indskrænket, at den ikke vil være noget værd, derved, at der er givet enhver Bruger, som vil det, Ret til at færdes med Skydevaaben. Jeg skjønner imidlertid ikke, at Jagtretten lider ved, at hiin Ret bliver overdraget den for Ikke-Jagtberettigede, at han faaer Lov til at skyde, naar han holder sig indenfor de i Loven bestemte Grændser. Gjør han derimod ikke det, holder han sig ikke indenfor disse, udøver han ulovligt Jagt, ja saa, mine Herrer! ere vi inde paa Lovovertrædelsesnes Gebeet, og derved er det dog ikke, at man skulde ønske Brugsretten til at værne om sine Marker opretholdt. Frister nu Loven Brugeren til at gjøre saadant Overgreb, og er det unægtelig, at den gjør ham Saadant let under et loyligt Paaskud, da troer jeg, at det turde være at befrygte, at Loven vil kunne virke demoraliserende. Og er det sandt, at Loven, som den foreligger, er Jagtrettens Ruin, hvorfor da ikke hellere ligefrem give Brugeren denne Ret, end formene ham den paa en saadan Maade, at Forbuddet dog ikke kan overholdes?